

РЕШЕНИЕ

№ 8022

гр. София, 17.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8849** по описа за **2013** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по повод две касационни жалби с вх. № 23627 от 10.09.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 31719 от 08.08.2013 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ чрез процесуалния представител А. М. и с вх. 32578 от 16.08.2013 г. по описа на СРС, подадена от ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] и със съдебен адрес [населено място], [улица] против Решение без номер от 25.07.2013 г. по НАХД № 15281/2012 г. на СРС, НО, 112-ти състав, с което е изменено наказателно постановление № Р -10-457 от 26.07.2012 г., с което на застрахователното дружество за извършено нарушение на чл. 32, ал.2 във връзка с ал.1 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4000 лева, като е намален размера на наложеното наказание на 2000 лева.

В касационната жалбата на КФН се твърди, че оспореното решение е неправилно, тъй като въззивният съд необосновано е намалил санкцията, като е приел, че не е налице повторност, тъй като в АУАН не било отбелязан квалифицирания състав на чл. 32, ал.2, предл. 2 от ЗКФН. Иска се решението да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което се потвърди първоначално наложения

размер на административното наказание. В хода на касационното производство КФН редовно призован, се представлява от юрк. С., който поддържа касационната жалба и предлага да бъде уважена.

ЗД [фирма] обжалва посоченото решение на СРС, което счита за незаконосъобразно поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяна на съдебния акт и алтернативно се предлага отмяна на НП или намаляване на наложеното наказание до законовия минимум. В хода на касационното производство дружеството е редовно призовано, представлява се от юрк. А., която поддържа касационната жалба и моли да се уважи по изложените в нея доводи. Отделно от това оспорва касационната жалба на КФН.

Представителят на СГП намира и двете касационни жалби за неоснователни и предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази доводите на страните, събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбите са процесуално допустими. Подадени са в законоустановения 14-дневен преклузивен срок от процесуално легитимирани лица, имащи правен интерес от оспорването.

Въз основа на събраните в хода на въззивното производство доказателства СРС е установил, че през октомври 2011 г. в КФН била депозирана жалба от гражданката С. Н., съдържаща несъгласие с размера на определеното ѝ и изплатено застрахователно обезщетение, както и това, че същото се е случило с голямо закъснение от установения срок.

Във връзка с това била образувана проверка, в хода, на която от ЗД [фирма] били изискани обяснения относно щетата (№ 100100010371/2010г.), както и заверени копия от цялата документация по нея. В отговор на отправеното запитване дружеството предоставило копие от преписката (с писмо от 22.11.2011г.). След преглед на документите свидетелката Т. констатирала, че платежното нареждане за изплатеното застрахователно обезщетение не съдържало дата. Поради това отправила второ запитване до ЗД [фирма], с което му указала в тридневен срок от получаване на писмото да депозира копие на платежното нареждане, от което да е видна датата на плащане. Било указано също, че непредставяне на тази информация в срок ще се счита за възпрепятстване на проверката, което е нарушение на чл.32. ал.2, вр. ал.1 ЗКФН.

Писмото било получено от застрахователното дружество на 21.12.2011г., но изисканият документ не бил представен нито в срока, даден от св. Т., нито след него.

Затова и при тези фактически констатации бил съставен АУАН № Р-06-138/08.02.2012г., с което извършеното било квалифицирано като нарушение на чл.32. ал.2. вр. ал.1 ЗКФН.

Въз основа на акта било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което ЗД [фирма] бил санкциониран с имуществена санкция в размер на 4000 лева, като деянието било квалифицирано, като повторно извършено.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. Т., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК, които са кредитирани изцяло, тъй като са непротиворечиви в своята цялост и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

Въззивната инстанция е приела, че безспорно е доказано административното

нарушение, за което е наказан ЗД [фирма], но е посочила, че е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че с АУАН наказаното лице е подведено под отговорност за възпрепятстване на извършена проверка, а с НП е санкциониран по квалифициран състав за същото нарушение, а именно - да е извършено при условията на повторност. Според СРС наказващият орган не е имал правото да стори това, доколкото с АУАН следва да му бъдат предявени както фактите, така и правото, по което той може да бъде санкциониран и е недопустимо наказанието да бъде постановено по факти, които не са намерили място в АУАН. Мотивиран така, СРС е приел, за да бъде санкционирано застрахователното дружество за деяние, извършено при условията на повторност, КФН е следвало да извърши предварителна проверка, да отрази това обстоятелство в акта за установяване на административно нарушение и да му даде по - тежката правна квалификация.

Касационните жалби, подадени от КФН и ЗД [фирма] са допустими, предвид обстоятелствата, че са депозирани от активно легитимирани лица в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, дванадесети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Разгледана по същество касационната жалба на КФН е основателна, а тази на ЗД [фирма] - неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство.

Неоснователна е касационната жалба на ЗД [фирма], тъй като дружеството е наказано за извършването на административно нарушение по чл. чл. 32, ал.2 във връзка с ал. 1 от ЗКФН, която предвижда, че ако юридическо лице или едноличен търговец възпрепятства Комисията за финансов надзор, нейните органи или надлежно упълномощени служители от нейната администрация при осъществяване на надзорни правомощия, възложени им с този или с друг закон, се налага имуществена санкция в размер от 2000 до 8000 лв., а при повторно нарушение - от 4000 до 16 000 лв. Безспорно по делото е установено, че този касатор не е изпълнил дадени му задължителни предписания от страна на КФН по повод извършвана проверка, с писмо, вх. № 91-02-1075 от 22.11.2011 г., поради което го е възпрепятствал. В тази връзка са правилни и законосъобразни мотивите на предходната инстанция.

Касационната инстанция намира доводите на районния съд за намаляване на наложеното наказание до определения в санкционната норма минимум за неправилни, тъй като в чл. 42 от ЗАНН при изписване на реквизитите, които следва да съдържа АУАН не е посочено изискване за отразяване на факти относно предходно извършване на същото нарушение. Такова изискване е предвидено в чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН, където е посочено, че в наказателното постановление следва да се отрази вида и размера на санкцията. При определяне размера на санкцията административно наказващият орган се съобразява с глава втора „Административни нарушения и наказания“, раздел V „Определяне на административните наказания“, като взима предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на

нарушителя (чл.27, ал.2 от ЗАНН). Имайки предвид законовите изисквания относно съдържанието на наказателното постановление, единствено в правомощията на административно наказващия орган е да определи размера на наложеното наказание. Тук следва изрично да се подчертае, че актосъставителят в момента на констатиране на административно нарушение няма как да знае за наличието на смекчаващи или отегчаващи вината обстоятелства, за да ги впише в АУАН. Това е така, тъй като единствено и само наказващият орган има надлежна информация относно наличието на предходни нарушения, за които има влязло в сила наказателно постановление преди датата на извършване на ново такова, за да формира у него убеждение за налагане на по - тежко наказание. Предвид това решението на СРС, с което е намелена наложената санкция и е преквалифицирано деянието от такова, извършено в условията на повторност, на такова по основния състав, следва да се отмени като неправилно и незаконосъобразно, а НП да се потвърди. Още повече, че в случая е наложено минималното предвидено наказание за повторност, като е взето предвид и легалното определение дадено в §1, т.6 от ДР на ЗКФН.

Предвид горното следва да се посочи, че е неоснователно искането на ЗД [фирма] за прилагане института на чл. 28 от ЗАНН относно маловажен случай, още повече, че наказаното лице нито пред настоящата инстанция, нито пред въззивния съд е оспорило влизането в сила на НП № Р – 10 – 460 от 05.04.2011 г., с което му е наложено административно наказание „имуществена санкция”, както и обстоятелството, че това е станало преди констатирането на процесното нарушение.

С оглед изложените съображения касационният състав намира, че оспореното решение на въззивния съд следва да бъде отменено в изменителната му част и вместо това да се постанови ново, с което се потвърди изцяло НП.

Мотивиран така Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение без номер от 25.07.2013 г. по НАХД № 15281 по описа за 2012 г. на СРС, НО, 112 – ти състав, с която е изменен размера на наложената „имуществена санкция” на ЗД [фирма] с НП № Р-10-457/26.07.2012г., издадено от Председателя на Комисията за финансов надзор, от 4000 лв. на 2000 лева и е преквалифицирал деянието от такова, извършено при условията на повторност, в такова по основания състав и вместо това ПОСТАНОВЯВА

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление № Р-10-457/26.07.2012г., издадено от Председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 4000 лева на основание за извършено административно нарушение на чл. 32, ал.2, предложение 2 във връзка с ал.1 от ЗКФН.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.